

Jože Dular

Večerni pismi

I.

Kako sem sama, ah, preveč sem sama,
odkar odšel si venkaj v noč in mraz,
ko bridko me vznemirja, kar med nama
prepletlo v dušah se je zadnji čas.

V dlaneh še čutim tvojih rok toplino
in še odmeva v meni tvoj korak,
ko v mojih bolečin pretrpko vino
nataka zopet se napoj grenak.

Čemu sta križali se poti nama,
ko cilja skupnega za naju ni,
ko vendar vse le bežna je omama,
ki rane le še hujše zapusti?

Čemu, čemu? Saj tebi razodela
ne bom nikdar se, to pač dobro vem.
In ti boš molčal. In oba trpela
spet bova družno z vsakim novim dnem.

Kar čutiva, povedati ne smeva,
ker poti nama gresta v drugo smer...
Saj nisem luč, ki tebi izgoreva —
Kako nocoj bo tih, težak večer.

II.

Ah, saj ne bom nikdar ti pisal pisem,
med nama je prepad in tuj obraz,
kar rekel rad bi, tega rekel nisem —
Pozabi name in na grenki čas.